

[Arbejdsministeren]

igangsat en undersøgelse af, hvem det er – og det er jo et broget netværk af organisationer – der skal drages ind i dette høringssystem. Men jeg vil gerne sige, at det faktisk er vigtigt, at det er parterne selv, der definerer, hvilke forhandlingsberettigede parter der er tale om; vi skal ikke udpege én organisation frem for en anden. Det ville jo stride mod hele grundlaget for det partssystem og det aftalesystem, vi har både på europæisk plan og på nationalt plan.

Hr. Kirkegaard spurgte, hvad der sker, hvis parterne ikke bliver enige. Kommer der så ikke alligevel en lovregulering? Det er jo ikke sådan, at vi her ved starten af Maastricht-aftalens igangsætning har en færdig facitliste. Vi mener alvorligt, at parterne skal have en reel chance for at blive hørt og forme arbejdsmarkedslovgivningen, men det skal ikke være sådan, at parterne, hvis der i øvrigt er almindelig Fællesskabsholdning til, at der skal være minimumskrav og minimumsregler på forskellige områder, skal være blokerende for en fornuftig udvikling, som fremmer et socialt fællesskab i Europa, som vi skriver i den første sætning i dagsordenen. Men det er klart, at det er den udvikling, det er den proces, vi må se foran os, og som vi selvfølgelig må følge. Men det er ikke sådan, at man kan blokere og sende det ene direktivforslag efter det andet eller den ene gode idé efter den anden til hjørnespark fra enten den ene eller den anden af parterne. Vi behøver ikke at lægge skylden på nogen af siderne, men sådan må det nu engang være, at partsamarbejdet ikke skal forhindre lovgivnings-samarbejdet i EF.

Så var der et spørgsmål om nærhedsprincippet – det har jo været drøftet meget, ikke mindst i relation til børns og unges arbejde. Hertil vil jeg sige, at nærhedsprincippet jo i meget høj grad lægger op til, at de rammedirektiver, de ikkebureaukratiske og ikkedetaljerede regler, man måtte kunne blive enige om i EF, skal udfyldes af danske lovgivere eller danske aftaleparter; og det er naturligvis heri, at nærhedsprincippet er vigtigt.

Jeg tror, vi alle sammen har en fornemmelse af, at i det arbejde, der er gået forud for Maastricht-aftalen, forud for det nationale kompromis, har der ligget en lang række direktivforslag i gryden i ganske mange år; blandt dem er altså børnedirektivet, arbejdsdirektivet og direktivet om gravide kvinder.

Også jeg har den opfattelse, at her kunne man med fordel have ønsket mindre detaljerede regler; det mener jeg faktisk, det har jeg tilkendegivet udadtil, det har jeg tilkendegivet i Markedsudvalget, og det vil jeg også tilkendegive her: at vi skal stræbe efter minimumsregler og ikke detaljerede regler. Og så må vi lægge det arvegods, som ligger, bag os og tage udgangspunkt i de nye direktivforslag med den principielle indgangsvinkel, jeg her har talt om. Jeg mener faktisk, at nærhedsprincippet er et vigtigt princip.

Så blev der også rejst spørgsmål om undtagelsesregler. Er der nogen former for undtagelser, som er acceptable eller uacceptable? Jeg vil gerne sige, at det ikke er acceptabelt for den danske regering at vedtage direktiver, som på nogen måde griber ind i løndannelsen. Det mandat, som regeringen har bedt om i Markedsudvalget, når det drejer sig om atypisk arbejde, har været, at her må vi have et forbehold med hensyn til, at man griber ind i løndannelsen. I øvrigt kan man jo diskutere, om vi, når vi nu har et direktiv på det generelle arbejdsmarked – altså arbejdsdirektivet – overhovedet skal have et direktiv, som regulerer det ikke generelle arbejdsmarked. Det belgiske formandskab har presset meget på med direktivet om det atypiske arbejde. Vi har taget nogle forbehold, og vi har faktisk i EF-sammenhæng sat spørgsmålstegn ved, om vi overhovedet skal have et sådant direktiv, når vi har et direktiv, der generelt regulerer arbejdsmarkedet. Så der er altså ikke tale om nogen som helst accept af en undtagelsesbestemmelse med hensyn til lønreguleringen.

Så kritiserede hr. Kirkegaard, at det efter hans opfattelse var blevet sådan, at specialudvalget ikke arbejdede så godt sammen, som man gjorde i min forgængers tid, og at vi ikke lagde så meget vægt på samarbejdet. Jeg vil gerne sige, at det er forkert. Vi lægger utrolig meget vægt på dette udvalgs arbejde. Det kan da godt være, der ikke har været så stor enighed om alle ting i de sidste 9-10 måneder. Jeg har ikke haft nogen mulighed for at vurdere, hvad baggrunden er for det; jeg kan kun vurdere, at det arbejde og det engagement, som Arbejdsministeriet har lagt i specialudvalget, har været præcis det samme i min tid, som det har været i min forgængers tid. Man kunne måske godt komme med den lille uartige tan-